

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Sărbătoarea Strămoșilor

noastră tragică: Cel Nevăzut pe care-L vrem să fie văzut, ni se pare atât de îndepărtat. El însă este Dumnezeu inimii noastre, al viselor noastre copilărești, Dumnezeu pe Care ni L-au dăruit părinții noștri încă de mici copii.

Strămoșii au colaborat la nașterea lui Hristos. Au primit cinstea ca Dumnezeu să Se limiteze la măsurile lor, la obiceiurile lor, la ideile lor, la viața lor, să intre în păcatele lor, în visele lor, și ca să-i facă purtători ai dumnezeirii lui. Au atâta însemnătate pentru viața noastră, încât Biserica noastră le-a afierosit **două duminici**. Cea dintâi este duminica de astăzi, în care citim pericopa evanghelică a cinei celei mari. A chemat Domnul pe toți la ospăț și a început să se umple casa, totuși încă mai era loc. Atunci Domnul cinei a trimis pe slujitorul Său să-i aducă și pe ceilalți. Oare care este sensul acestei pericope? Pentru ce părinții au pus această lectură astăzi? Simplu, fiindcă Strămoșii noștri au umplut împărăția cerurilor, dar Dumnezeu nu a început ospățul final. Trimite oameni care să alege la noi, cei săraci, zicându-ne: „Încă mai sunt locuri. Pentru ce ședeți acolo jos? Grăbiți-vă să veniți. Convingeți inimile voastre să participe la banchetul acesta”. Strămoșii ne așteaptă de veacuri și încă nu pot să ajungă la ora ospățului pe care îl doresc, numai mai iau câte-o gustare ceva, ca să nu obosească tot așteptându-ne pe noi.

Lectura arată că trebuie și noi să intrăm în viața Strămoșilor care se află în împărăția cerească și mănâncă și se bucură împreună în fiecare zi cu Hristos. Trebuie să fim incluși și noi în corul Strămoșilor, să mâncăm împreună cu ei și să devenim un singur trup, de vreme ce Biserica este una.

Următoarea duminică este a doua Duminică a Strămoșilor și se numește duminica mai înainte de Nașterea Domnului. Biserica deschide acum Evangheliile și ne citește numele lor unul câte unul. Astfel îl îmbrățișăm pe fiecare dintre ei, separat, îl salutăm exact așa cum se adună familia noastră împrăștiată în diferite orașe.

Strămoșii dețin un loc important în trupul lui Hristos. Fără aceștia nu putem să fim uniți cu Biserica. Strămoșii ni L-au adus pe Hristos, tângirea inimii noastre, plinirea doririlor noastre, sufletul sufletului nostru, viața și bucuria existenței noastre. Ziua Nașterii Domnului o vom cânta împreună cu ei: „Veniți să vedem, credincioșilor, unde S-a născut Hristos”. Dar unde S-a născut Hristos? În Betleem? Încă și demonii știu că Hristos cel istoric S-a născut în Betleem. Au prorocit-o veacurile, o mărturisesc sufletele noastre, trăirile noastre fac prezentă Nașterea Domnului. Biserica noastră, deși până în secolul 11-12 avea o singură Duminică a Strămoșilor, de atunci a rânduit-o și pe a doua, ca să-i pună în adâncul sufletului nostru și să-i dospească împreună cu noi.

(Arhimandritul Emilianos Simonopetrilul)

Străbăteam perioada postului Crăciunului și astăzi îi sărbătorim pe Strămoșii – prooroci, regi, sfinți, păstori mari și mici – care au contribuit la faptul de a ajunge până la noi Iisus Hristos. Sărbătoarea Strămoșilor este una dintre cele mai frumoase sărbători ale anului, fiindcă ne descoperă că Hristos, Care nu avea nevoie de nimic, S-a făcut pe Sine așa fel încât să aibă nevoie de noi, cei nevoiași de toate. Să primească El propria mea inimă, propriul tău glas, înălțarea unui al treilea, precum și cea mai neînsemnată lucrare a fiecăruia dintre noi, încă și lumânarea pe care

l-o vom aprinde. Această sărbătoare pregătește sufletele noastre să sărbătorim nu doar nașterea lui Hristos în lume, ci să sărbătorim și nașterea lui Hristos în inima noastră printr-o trăire teologică și un cuget bisericesc.

Postul Nașterii Domnului nu înseamnă doar patruzeci de zile de post. Este o pedagogie să ne adunăm puterile noastre în așteptarea lui Emanuel, a lui Dumnezeu Care era, este și va fi împreună cu noi. O pedagogie, ca să putem să îi deschidem sufletul nostru așteptându-L pe El care lipsește. Aceasta este problema

7 cuvinte către tineri ale Pr. Gheorghe Calciu

„Stăruiește, prietene, și Harul va veni mai des, tot mai des, până te va locui permanent” (II)

7. Iertarea

„De aceea îți zic: iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit” (Luca 7, 74)

Tu, tinere profesor de 35 de ani, care spuneai: „Mi-am petrecut toți anii aceștia de învățământ scoțând cu băta elevii din biserică. Acum însă am înțeles ce-i aducea acolo și de ce reveneau la biserică, iertându-mă. Înțeleg acum că dacă voi, niște copii din anul întâi de Seminar, credeți atât de tare și știți atâtăa lucruri despre adâncurile ființei umane și despre o lume pe care eu am interzis-o elevilor mei, eu trebuie să cred mai mult decât voi”.

Nu ne amintesc oare aceste cuvinte de convertirea lui Pavel de pe drumul Damascului?

Căci, dacă admitem cu Albert Camus, că fiecare om trece măcar o dată în viață prin Muntele Măslinilor, tot așa trebuie să admitem că fiecare dintre noi experimentează o dată drumul Damascului, când glasul lui Iisus răsună și pentru noi: „Saule, Saule de ce Măprigonești?... Greu îți este să izbești cu piciorul în țepușă!” (Faptele Ap. 9, 4-5). Nimeni nu este scutit de suferință. Dacă suferim, suferința să fie întru Hristos; dacă iertăm, să iertăm pentru Hristos! Dar adevărul să ne stea în față totdeauna. „Adevărul înaintea păcii”, cum îmi spunea un student de la Politehnică, auditor al acestor „Șapte cuvinte către tineri”; și să înțelegem prin „pace” nu pacea lui Hristos de la Ioan 14, 27-29, nici răstimpul între două războaie, cum îi plăcea să spună lui Nicolae Titulescu, ci acea comoditate sufletească și materială pentru care călcăm în picioare principiile și dreptatea, acea stare de toleranță care ne ajută să ne culcăm în fiecare seară cu un compromis în inimă și să ne trezim cu un compromis nou sub pernă. Și acum voi citi declarația unui student de la Teologie, în legătură cu aceste „Șapte cuvinte”.

Pentru că s-au luat astfel de declarații scrise, la Institutul Teologic, forțându-se mâna și conștiința. Se știe ce înseamnă o declarație scrisă, ce sursă de teamă și de teroare [poate constitui ea], așa cum s-a întâmplat în câteva cazuri. Din numărul declarațiilor date am ales una, pentru că este mai limpede (nu mai dreaptă, căci toate sunt la fel de drepte): „...declar că în ziua de miercuri, 12 aprilie a.c., la orele 21, am auzit <Al șaselea cuvânt către tineri> rostit de părintele Gh. Calciu-Dumitreasa în pridvorul Bisericii Radu-Vodă din București. De asemenea, am mai auzit și al treilea și al patrulea și al cincilea cuvânt, dar în alte condiții... Declar că am întâlnit la ultima, precum și la celelalte predici ale sale, foarte mulți studenți de la Institutul Teologic, doctoranzi în Teologie,

studenți de la alte facultăți, persoane pe care nu le mai văzusem niciodată și foarte mulți elevi seminariști. Atmosfera din biserică a fost impresionantă și am trăit în mod real clipe de înălțare sufletească și de reculegere.

În privința conținutului predicilor, mă declar întru totul de acord cu ideile expuse de părintele profesor, care nu face decât să privească realist și lucid problemele ce se cer primate astfel, respectând strict învățăturile Bisericii Ortodoxe. Părintele profesor Gh. Calciu mi-a fost profesor mai mulți ani la Seminarul Teologic din București, al cărui absolvent sunt, și a contribuit în cea mai mare măsură la formarea noastră ca elevi și adevărați slujitori ai Domnului Hristos și ai Bisericii neamului”.

Oare trebuie să mai adaug ceva? Poate doar omagiul meu pentru acest curaj al studentului respectiv și al vostru, al tuturor celor care, călcând peste instinctul de conservare, ați pus „adevărul înaintea păcii” și ați venit aici; sau poate bucuria pe care mi-au făcut-o celelalte declarații, scrise sau verbale, ca și prezența voastră în această biserică; sau poate, în sfârșit, umilința mea că sunteți buni și îl iubiți pe Iisus mai mult decât pe mine, căci, chiar fără să fiți slujitorii Lui, nu ați pregetat să sacrificați comoditatea voastră pentru a veni să vă exprimați dragostea de Dumnezeu. Să ne rugăm pentru toți frații noștri care ne iubesc și care ne urăsc pe noi, care ne-au făcut bine și rău, care ne-au iertat sau nu ne-au iertat. Noi toate să iertăm tuturor! Voi încheia, tinere prieten, acest ultim „Cuvânt” cu o spicuire din „Cuvântul” Sfântului Ioan Gură de Aur care se citește în noaptea Învierii în toate bisericile ortodoxe, căci vin Paștile, Ziua Învierii și bucuria noastră, a tuturor. Atunci veți afla că Hristos a înviat și că noi toți vom învia.

Când spun că veți afla, înțeleg că inima și sufletul vostru va descoperi plener această certitudine care era de mult în voi și în virtutea căreia sunteți aici. „...De a lucrat cineva din ceasul întâi, să-și primească astăzi plata cea dreaptă; de a venit cineva în ceasul al treilea, mulțumit să prăznuiască; de a ajuns cineva în ceasul al șaselea, să nu se îndoiască nicidecum, căci cu nimic nu va fi păgubit; de a întârziat cineva până în ceasul al nouălea, să se apropie, nicidecum îndoindu-se; de a ajuns cineva în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă din pricina întâzierii, căci darnic fiind Stăpânul, primește pe cel din urmă ca pe cel dintâi, odihnește pe cel din al unsprezecelea cea ca și pe cel ce a lucrat din ceasul întâi.

Pentru acesta intrați toți în biserică Domnului vostru; și cei dintâi, ca și cei din urmă

Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

(1925 - 2006)

luați plata. Înviat-a Hristos și îngerii se bucură. Înviat-a Hristos și viața stăpânește. Înviat-a Hristos și nici un mort nu mai este în groapă”. V-am citit aceste rânduri ca să le știți. V-am citit acest „Cuvânt”, fiindcă vine Săptămâna Patimilor, în fața căreia tot glasul amuțește. V-am citit acestea, ca să aflați că dacă în zilele care urmează vom trăi în duh și în carne calvarul lui Hristos, pe culmea Golgotei ne așteaptă iertarea și Învierea. V-am citit aceste adevăruri, ca să vă amintiți că neamul acesta românesc urcă de veacuri Golgota istoriei, refăcând neîncetat, în spirit, drumul lui Iisus și anticipând, prin credință, această înviere pe care tu, prietenul meu, fratele nostru, al tuturor, o aduci ca pe o făclie arzând în inima ta.

Cuvânt rostit în Biserica Radu-Vodă, în cea de-a șasea miercuri a Postului Mare, la 19 aprilie 1978

(Preot Gheorghe Calciu - 7 cuvinte către tineri, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu, Editura Anastasia, București, 1996, pp. 61-70)

(Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)